

'Portals', per Cati Moyà

La periodista cultural reflexiona sobre la importància de recollir la història de la música i cita alguns dels autors mallorquins que l'han estudiat

Cati Moyà

És l'any 1963 i una amiga hostessa et regala un senzill que t'ha duit directament des de Londres i que és al *Top Ten* anglès. L'escoltes i, tot i que et deixa indiferent, et converteixes en el primer a fer sonar el quartet de Liverpool a l'Estat espanyol. Aquesta és la història que explica el locutor mallorquí Miguel Soler i que apareix recollida al llibre *Beatles: Made in Mallorca* (Lleonard Muntaner Editor, 2013), de Tomeu Canyelles i Francesc Vicens. El senzill, per cert, era ni més ni manco que "Love Me Do". És una de les anècdotes que recull la publicació, que serveix per conèixer com va ser rebuda la música *beat* a l'illa als anys seixanta i setanta del segle passat, quan les influències internacionals -també les musicals- van tenir un pes més que destacat en el procés d'ebullició en què es trobava immersa la societat mallorquina.

Els autors teixeixen una més que interessant panoràmica cultural i social a partir del fet musical, i és que la història d'un temps, d'un lloc i d'una gent és també la història de la seva música, i ells dos ho saben bé. Ho han demostrat altres vegades, tant de manera conjunta -l'any 2019 van rebre el Premi Ciutat de Palma d'Investigació pel seu projecte "La Ciutat Sonora: Espais per a la memòria musical de Palma"-, com cadascú pel seu compte. Com a mostra, Canyelles va recollir al llibre *¡Esta es nuestra guerra!* (Calumnia, 2019) la inabastable història del punk a Mallorca, mentre que Vicens ha duit a terme una inesgotable i imprescindible recerca al voltant del "Cant de la Sibila" a Mallorca que també ha recollit en diferents publicacions. I no són els únics.

Una de les investigadores prolífiques en la matèria els darrers anys ha estat la musicòloga Bàrbara Duran, qui també ha escrit sobre els **Beatles** a Mallorca, tot i que des d'una perspectiva diferent.

Vaig veure John Lennon (Lleonard Muntaner Editor, 2019) parteix d'un fet real que ha esdevingut ja gairebé un mite, la detenció de **Lennon i Yoko Ono** a l'illa l'any 1973. La tasca de Duran, però, l'ha duita a publicar altres treballs sobre les cantadores de Maria de la Salut amb qui es trobà **Baltasar Samper** a la recerca de material musical per a l'Obra del Cançonero Popular de Catalunya, sobre els fets que amaga la cèlebre balada d'en Jordi Roca, popularitzada per **Guillem d'Efak**, i sobre el mestre Joan Company i Florit, el responsable dels cors a la Universitat de les Illes Balears.

Seus són també *Deixem lo dol* (Món de Llibres, 2019), al voltant de les formes que al llarg de la història i arreu de la geografia catalana han adoptat les músiques de Pasqua, o *Posseïts pel Dimoni: La festa de Sant Antoni des de la música rave i trance* (Lleonard Muntaner Editor, 2016), un singular treball que estableix vincles entre una de les tradicions més arrelades a Mallorca i les raves a partir de l'experiència col·lectiva al voltant de la música com a font de transcendència. Diu: "Els humans, des de sempre, hem utilitzat la música com a portal per accedir a racons de la nostra ment que no podríem visitar d'altra manera". Unes paraules que servirien per definir el Bàbara Duran, així com Francesc Vicens, Tomeu Canyelles i tants altres fan: emprar la música per accedir a racons de la nostra essència, del nostre imaginari i de la nostra història que no podríem visitar d'altra manera.